

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **XXX**
právně zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 23. ledna 2025, č. j. MV-173676-3/SO-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Ve věci jde o posouzení, zda byly splněny podmínky pro udělení státního občanství nezletilé podle ust. § 28 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České

republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o státním občanství“, případně pouze obecně zákon).

[2] Dne xxx učinili rodiče nezletilé žalobkyně souhlasné prohlášení o určení otcovství před xxx

[3] Dne 8. 4. 2024 byla zákonnými zástupci žalobkyně podána žádost o udělení státního občanství České republiky podle ust. § 28 zákona o státním občanství. K podání došlo prostřednictvím Krajského úřadu Ústeckého kraje.

[4] Žalobkyně napadla shora uvedené správní rozhodnutí, kterým byl zamítnut žalobkynin rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (správní orgán I. stupně), ze dne 17. 10. 2024, č. j. MV-61428-27/VS-2024, kterým správní orgán I. stupně zamítl žalobkyninu žádost o udělení státního občanství České republiky podle § 28 zákona. Důvodem neudělení státního občanství byla pouhá účelovost určení otcovství žalobkynina otce.

[5] Žalobkyně nesouhlasí se závěrem, že určení otcovství mělo pouze účelový charakter. Uvádí, že tento závěr byl učiněn pouze na základě pobytové historie její matky.

[6] Zároveň žalobkyně rozporuje interpretaci v § 28 odst. 1 zákona o státním občanství uvedeného sousloví „pouze účelový charakter“. Dle názoru žalobkyně slovo „pouze“ implikuje, že pouhý účelový charakter souhlasného prohlášení jejích rodičů nemůže vést k zamítnutí žádosti. Podotýká, že dochází-li k faktické péči o žalobkyni ze strany jejího otce, nelze dojít k závěru, že by souhlasné prohlášení mělo pouze účelový charakter.

[7] Žalobkyně dále interpretuje kritéria stanovená § 28 odst. 1 zákona o státním občanství pro zohlednění charakteru určení otcovství ze strany správního orgánu. Zákon uvádí soužití otce s dítětem ve společné domácnosti, nebo pravidelný kontakt s dítětem. Dále má být zohledněno podílení se otce na výchově dítěte. Třetím kritériem je plnění vyživovací povinnosti vůči dítěti. Dle názoru žalobkyně pak v situaci, kdy otec dítěte splňuje některé z těchto kritérií, nelze vyvodit závěr o „pouhé“ účelovosti určení otcovství. Správní orgán I. stupně je tak dle žalobkyně povinen předložit důkazy, které prokážou, že souhlasné prohlášení nemělo ještě jiný účel. Zároveň žalobkyně uvádí, že v rámci podaného rozkladu nebyla vypořádána její námitka týkající se právě výkladu výše uvedeného ustanovení, a proto je rozhodnutí ministra vnitra nepřezkoumatelné.

[8] Žalobkyně se rovněž vymezuje vůči odkazu žalovaného na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2024, č. j. 10 A 10/2023-51, kde je uvedeno, že „soud (...) považuje podmínky pro udělení občanství stanovené v § 28 zákona o státním občanství za úpravu vstřícnější oproti podmínkám stanoveným v § 7 odst. 2, který pro udělení občanství vyžaduje prokázání otcovství matričnímu úřadu genetickou zkouškou formou znaleckého posudku (...). Vstřícnější zákonná úprava by se však měla upřednostnit v bezrozporných případech, v nichž nevyvstávají pochybnosti o účelovosti prohlášení otcovství (...)“. Dle žalobkyně zákon nepojednává o tom, že by se předmětná úprava v § 28 zákona měla použít pouze v bezrozporných případech.

[9] Žalobkyně se dále vymezuje také vůči závěrům o nesplnění podmínky pravidelného kontaktu otce dítětem. Nesouhlasí s tvrzením správního orgánu I. stupně, že xxx Upozorňuje také, že správnímu orgánu I. stupně navrhla, aby provedl jako důkaz informaci o počtu a dnech návštěv jejího otce, přičemž tyto údaje si měl správní orgán I. stupně vyžádat. Správní orgán I. stupně však k tomuto nepřistoupil.

[10] Žalobkyně uvádí, že dne 12. 7. 2024 ve svém vyjádření uvedla, že xxx I zde žalobkyně podotýká, že se správní orgán nevypořádal se skutečnostmi a tvrzeními, které mu byly ze strany žalobkyně předloženy.

[11] Dále žalobkyně reaguje na odůvodnění rozhodnutí týkající xxxx. Žalobkyně také uvádí, že stanoviska vyžádaná správním orgánem I. stupně na základě § 28 odst. 6 zákona o státním občanství, nejsou pro tento správní orgán závazná. Dle názoru žalobkyně nemohou tato stanoviska rovněž obsahovat hodnocení účelu určení otcovství. Žalobkyně se také ohrazuje proti tomu, že je její vyjádření se k neoprávněnosti pobytu její matky nahlíženo jako přitěžující okolnost. Žalobkyně zdůrazňuje, že toto považuje za nesporné. Rovněž uvádí, že neoprávněnost pobytu její matky nemůže sama o sobě (bez dalšího) vést k vyhodnocení určení otcovství jako účelového.

[12] Žalobkyně se také vyjadřuje k důkazům, které byly ze strany jejího právního zástupce navrženy správnímu orgánu I. stupně. Tyto důkazy měly obsahovat údaje od cizinecké policie, které by dosvědčovaly, že xxx K tomuto žalobkyně uvádí, že je na správním orgánu I. stupně, aby opatřil tyto důkazy (ve smyslu § 3 správního řádu), jelikož on nese důkazní břemeno, nikoli žalobkyně. Dle názoru žalobkyně totiž právě tyto podklady slouží jako významný důkaz ve vztahu k hodnocení účelovosti určení otcovství. Tyto podklady byly soudu zaslány společně s žalobou. Žalobkyně dále odkazuje na xxxx Nezajištění a neprovedení i tohoto důkazu ze strany správního orgánu I. stupně považuje žalobkyně za porušení povinnosti uložené v § 3 správního řádu.

[13] Žalobkyně v závěru žaloby pojednává o rodinné situaci, v níž se nachází jak ona se svou matkou, tak její otec. xxx Žalobkyně rovněž podotýká, že stále nemá vietnamskou státní příslušnost. Dle vietnamských právních předpisů totiž v situaci, kdy jeden z rodičů disponuje jiným než vietnamským státním občanstvím, je k získání vietnamského občanství zapotřebí udělit souhlas.

[14] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkazuje na odůvodnění rozhodnutí ministra vnitra, jelikož žalobní námitky obsažené v žalobě jsou v zásadě shodné s námitkami žalobkyní uvedenými v rozkladu. Žalovaný podotýká, že po obdržení zákonem požadovaných stanovisek (obecního úřadu v místě pobytu žalobkyně a její matky, Policie České republiky a orgánu sociálně-právní ochrany dětí) zhodnotil určení otcovství jako pouze účelové, jelikož jeho hlavním motivem byl zisk oprávnění k pobytu. Dle žalovaného je nutno přihlédnout též k tomu, že souhlasné prohlášení o určení otcovství předcházelo řízení o správním vyhoštění matky žalobkyně. Ta se následně neřídila pravomocným rozhodnutím v dané věci. Žalovaný odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2019, č. j. 6 A 118/2016-31. V tomto rozsudku soud shledal, že vedení řízení o správním vyhoštění s matkou žalobkyně je podstatnou skutečností při posuzování účelovosti určení otcovství. Soud také uvádí, že pokud by

žalobkyně získala státní občanství, významně by tím bylo ovlivněno rozhodnutí ve věci pobytu její matky.

[15] Žalovaný dále uvedl, že po obdržení vyžádaných podkladů nedošel k závěru, že by xxx Žalovaný také podotýká, že přihlédl k pasivnímu přístupu žalobkynina otce, který neprojevila žádnou reakci po zaslání vyrozumění správního orgánu I. stupně o shromáždění podkladů pro rozhodnutí. Dále odmítl vypovídat v řízení o správním vyhoštění žalobkyniny matky a jejích dětí.

[16] Žalovaný se vyjádřil i k žalobkynině tvrzení o nabytí vietnamského státního občanství. Uvedl, že dle vietnamského zákona o státním občanství získala žalobkyně *ex lege* vietnamské státní občanství. K samotnému nabytí občanství tedy nebylo zapotřebí aktivního přístupu, jak tvrdila žalobkyně, a to z toho důvodu, že dle názoru žalovaného otec žalobkyně stále má i vietnamské státní občanství, protože při nabytí českého občanství prohlášením v roce 2015 nedodal důkaz o zřeknutí se občanství vietnamského. Z toho tedy vyplývá, že jelikož mají oba rodiče žalobkyně vietnamské státní občanství, nabyla jej i ona *ex lege* narozením. K tomuto odkazuje žalovaný na čl. 15.1 zákona č. 24/2008/QH12, o vietnamské státní příslušnosti, který toto pravidlo stanoví. Žalovaný soudu zaslal český překlad tohoto zákona.

[17] Žalovaný podotýká, že ačkoli žalobkynin otec o ni „dílní zájem“ projevil, nepředstavuje zájem odpovídající kvality. Zde žalovaný jako požadované minimum uvádí větu první ust. § 858 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Žalovaný trvá na svém předchozím závěru, že souhlasné prohlášení žalobkyniných rodičů vykazovalo pouze účelový charakter. Dále zde žalovaný uvádí, že dle jeho názoru je při dokazování potřebné intenzity zájmu a péče důkazní břemeno na straně žalobkyně. Ve svém vyjádření žalovaný odkázal za výše uvedený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2023, č. j. 10 A 10/2023-51. Žalovaný v závěru svého vyjádření upozornil, že v souladu s citovanou judikaturou je nutno na § 28 zákona o státním občanství nahlížet jako na vstřícnější úpravu, jež by, na rozdíl od úpravy v § 7 odst. 2, měla být používána pouze pro jasné a bezrozporné případy. Žalovaný je přesvědčen, že v případě žalobkyně není možné § 28 zákona aplikovat, jelikož nebyly splněny zákonem stanovené podmínky.

[18] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil následovně.

[19] Předtím, než se soud zabýval samotnou otázkou, zda se v žalobkynině případě jednalo o účelové určení otcovství, seznal zdejší soud, že je zapotřebí vyložit žalobkyniní interpretované sousloví „*pouze účelový charakter*“, s kterým pracuje § 28 odst. 1 zákona, a který žalobkyně v podané žalobě rozporuje, resp. zastává svůj výklad, který se nekryje s rozhodovacím důvodem.

[20] Ze samotné dikce tohoto zákonného ustanovení plyne cíl, který dané pravidlo sleduje, totiž zabránit, aby určení otcovství bylo souhlasným prohlášením rodičů

zneužíváno k získávání oprávnění k pobytu dítěte a jeho matky na území České republiky (příp. ke zneužívání systému státní sociální podpory). Je zřejmé, že by tak musel být z okolností daného případu patrný jiný účel, který je sledován učiněním souhlasného prohlášení. Není-li takovýto jiný účel seznán, projevuje se zde osamocen účel získání oprávnění k pobytu, který vyplývá z okolností tohoto případu (blíže viz zejm. další odůvodnění tohoto rozsudku). Zde tak soud nemůže souhlasit se žalobkyní, která poukazovala na to, že péče o dítě ze strany otce může vyvážit účelovost učiněného souhlasného prohlášení. Zákonem uvedené příklady (společné soužití otce s dítětem či pravidelný kontakt, podílení se na výchově a plnění vyživovací povinnosti) představují pouze vodítko, které má ministerstvu vymezit oblasti, na jejichž základě bude účelovost posuzovat. Zároveň je nutno dodat, že tento výčet je pouze demonstrativní. Soud v této souvislosti odkazuje na bod 46 rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 10. 2024, č. j. 10 A 10/2023-51, kde soud došel k totožnému závěru ohledně výkladu tohoto slovního spojení: „(...) nelze souhlasit, že by zákon umožňoval zhojit účelovost určení otcovství faktickou péčí matrikového otce. Nic takového z § 28 odst. 1 zákona o státním občanství neplyne. Otcova péče o dítě (žadatele) je pouze jedním z demonstrativně stanovených kritérií, z nichž se usuzuje účelovost určení otcovství“. Soud tedy nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že „i kdyby souhlasné prohlášení rodičů dítěte mělo účelový charakter, nepostačuje to samo o sobě jako důvod pro zamítnutí žádosti“. Není-li totiž nalezen jiný důvod, svědčí tato skutečnost o „pouhé účelovosti“ určení otcovství, což je dle zákona důvodem k zamítnutí žádosti.

[21] Soud se dále zabýval tvrzením žalobkyně, ve kterém uváděla, že ze zákona o státním občanství neplyne povinnost aplikovat předmětné ustanovení § 28 zákona o státním občanství jen na „jasné a bezrozporné případy“, jak bylo judikováno zdejším soudem v bodě 12 rozsudku z 29. 11. 2019, č. j. 6 A 118/2016-31: „(...) vstřícnější zákonná úprava by měla být aplikována v jasných a bezrozporných případech, kdy nejsou dány žádné vážnější pochybnosti, které by vedly k aplikaci přísnější zákonné úpravy“.

[22] Soud podotýká, že již ze zařazení ustanovení § 28 zákona o státním občanství do části zákona zvané „Zvláštní úprava udělení státního občanství České republiky“ je zřejmé, že se bude jednat o *lex specialis* k obecné úpravě, která je obsažena v ust. § 7 odst. 2 tohoto zákona. V souladu s judikaturou zdejšího soudu je tedy nutno podotknout, že na ust. § 28 odst. 1 zákona je nutno nahlížet jako na úpravu mírnější, která má být využita v situaci, kdy otec dítěte splňuje zákonem požadované předpoklady, a kdy tak není pochybnost o neúčelovosti učiněného souhlasného prohlášení. V takovém případě poté může být aplikováno toto ustanovení, které má rodinám, u nichž není pochyb o společném životě, výživném pro dítě a otcově podílu na výchově dítěte, usnadnit situaci tím, že není zapotřebí podstoupit genetickou zkoušku DNA a k určení otcovství stačí jen souhlasné prohlášení otce a matky dítěte. Pokud se však vyskytují v daném případě takové okolnosti, které vzbuzují výše uvedené pochybnosti, má stále daná rodina možnost postupovat podle přísnější úpravy obsažené v § 7 odst. 2 zákona o státním občanství. Tato přísnější úprava však již k určení otcovství vyžaduje genetickou zkoušku.

[23] Pro doplnění této úvahy o povaze těchto předmětných ustanovení dává soud do pozornosti i část důvodové zprávy k zákonu o státním občanství, která hovoří o účelu zvláštního ustanovení § 28 zákona. Cílem zákonodárce tak bylo „eliminovat podvodná jednání, kdy dochází k účelovému určování otcovství státním občanem České republiky za

úplatu s cílem legalizace pobytu matky dítěte na území České republiky a získání a nabytí státního občanství dítětem (...)“. Zákonodárce dále upozorňuje na před přijetím této zákonné úpravy častou situaci, kdy „*bezprostředně po určení otcovství, resp. vystavení dokladů prokazujících státní občanství dítěte, dochází k podání návrhu na popření otcovství a následnému určení otcovství ‚skutečným‘, tedy biologickým otcem, který není státním občanem České republiky*“.

[24] Soud si je vědom skutečnosti, že matka žalobkyně xxxx

[25] Soud se dále zabýval tím, zda si správní orgán I. stupně obstaral všechna v ust. § 28 odst. 6 zákona o státním občanství požadovaná stanoviska. Jednalo se o stanovisko Městského úřadu v Kolíně, Policie České republiky a orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Následně se soud zabýval tím, zda byly tyto podklady správně vyhodnoceny, jelikož takto získané závěry hrají důležitou roli při rozhodování o účelovosti či neúčelovosti učiněného souhlasného prohlášení. Soud na základě těchto podkladů nedospěl k závěru, že by otec žalobkyně vyvíjel dostatečnou snahu o kontakt s žalobkyní a o podíl na její výchově. Ačkoli je nutno konstatovat, že xxxx

[26] Soud k vyžádaným stanoviskům rovněž dodává, že žalobkyně má pravdu, když uvádí, že tato stanoviska nepředstavují pro správní orgán závazný podklad. Zároveň souhlasí s tvrzením žalobkyně, že tyto orgány, jejichž stanoviska jsou vyžádána, nemají hodnotit účel určení otcovství. V daném případě však stanoviska neobsahovala hodnocení tohoto účelu a zároveň byla následně správním orgánem podrobena potřebnému vyhodnocování. Nedošlo tedy k pouhému převzetí názoru příslušného dožádaného orgánu. Soud proto shledává tento postup v souladu se zákonem.

[27] Žalobkyně v žalobě upozorňovala rovněž na xxx. Jelikož se žalobkyně s žalovaným shodují, že xxxx

[28] Soud dále uvádí, že kopie nájemní smlouvy, která prokazuje, že otec žalobkyně najmul pro ni a její matku s bratrem byt, nemůže sama o sobě sloužit jako přesvědčivý důkaz o dostatečné intenzitě kontaktu s otcem, jeho podílu na výchově žalobkyně a plnění vyživovací povinnosti, přičemž o tomto svědčí také skutečnost, xxx. Tato listina tak sama o sobě nemůže závěr správních úřadů ohledně účelovosti popřít, pokud k ní nebylo přihlédnuto, k žádnému podstatnému porušení procesních povinností žalovaného tak nedošlo.

[29] Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgán I. stupně nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zásady materiální pravdy, když nezajistil či neprovedl žalobkyní navrhované důkazy. Soud zde odkazuje na ust. § 52 správního řádu, kde je uvedeno, že: „[s]právní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“ Judikatura Nejvyššího správního soudu však zdůrazňuje povinnost správního orgánu v případě neprovedení účastníkem navrhovaného důkazu tento krok řádně odůvodnit (srov. bod 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 – 25: „*Správní orgán tedy není povinen provést všechny důkazy navržené účastníkem řízení, musí však přezkoumatelným způsobem vysvětlit, z jakého důvodu jejich provedení odmítl.*“). Rovněž lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, kde se uvádí, že: „Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“ Pro úplnost soud uvádí také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78, z něhož plyne, že: „Na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost“.

[30] Žalovaný se v rámci odůvodnění svého rozhodnutí vyjadřuje k oběma žalobkyním navrhovaným podkladům, kde zdůvodňuje, proč tyto nepovažuje za potřebné k prokázání účelovosti určení otcovství. K informacím ze spisu cizinecké policie, z xxx. V souvislosti s kopií nájemní smlouvy k bytu, který otec žalobkyně najal pro ni a její matku s bratrem žalovaný vysvětlil, že ani najmutí bytu nepředstavuje takový důkaz, který by byl s to vyvrátit pochybnost o účelovosti určení otcovství. Žalovaný tedy nepovažoval ani jeden z výše uvedených podkladů za nosný. Soud zde shledává odůvodnění poskytnuté žalovaným v rámci odůvodnění jeho rozhodnutí jako dostatečné.

[31] Soud podotýká, že ačkoli je výčet zohledňovaných kritérií v § 28 odst. 1 zákona o státním občanství demonstrativní, představují tyto oblasti hlavní okruhy prověřovaných povinností otce dítěte. V případě jejich neplnění je tedy (s přihlédnutím k dalším okolnostem konkrétního případu) zřejmé, že určení otcovství nebylo činěno ve snaze otce žít společný rodinný život se svým dítětem. Soud v této souvislosti vzal v úvahu i neaktivní přístup otce v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, stejně jako v řízení o správním vyhoštění žalobkyniny matky.

[32] Žalobkyně také namítala, že samotná neoprávněnost pobytu její matky nezakládá důvod k tomu, aby bylo na určení otcovství nahlíženo jako na pouze účelové. Soud však podotýká, že ačkoli nemůže tato skutečnost sloužit jako jediný důkaz, lze ji považovat za důležité vodítko, které společně s nesplněním na základě zákona hodnocených kritérií, a představuje významné hledisko poukazující na účelovost určení otcovství. Proto je tedy naopak nutné přihlédnout k situaci, ve které se nachází matka žalobkyně, tedy k neoprávněnosti jejího pobytu na území České republiky a k nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo proti ní vydáno. Soud také poznamenává, že samotná žádost o určení otcovství byla podána v době, kdy matka žalobkyně pobývala v České republice bez příslušného oprávnění.

[33] Jelikož tedy nebyl soudem nalezen žádný jiný důvod k učinění souhlasného prohlášení, lze považovat toto určení otcovství za „pouze účelové“. K tvrzení žalobkyně, že je úkolem správního orgánu I. stupně obstarat důkazy, jež mohou prokázat, že určení

otcovství mělo „pouze účelový“ charakter, resp. že nesledovalo jiný účel, soud podotýká, že není možné prokazovat účel, pokud neexistuje. Nebyl-li tedy shledán jiný účel, lze z dané situace vyvodit pouze závěr o účelovém určení otcovství. Jak již bylo soudem uvedeno výše, žalobkyní namítané chování ze strany otce xxxx nelze považovat za takovýto „jiný účel“.

[34] Soud rovněž podotýká, že tvrzení žalobkyně, že ještě nenabyla vietnamskou státní příslušnost, není pro posouzení okolností v daném případě relevantní. Na základě údajů dodaných Ministerstvem vnitra je navíc zřejmé, že žalobkyně i přes svůj argument o nenabytí vietnamské státní příslušnosti tuto příslušnost *ex lege* získala již narozením. Dle čl. 15.1 zákona č. 24/2008/QH12, o vietnamské státní příslušnosti, jehož pracovní předklad dodalo Ministerstvo vnitra totiž platí, že: *„[d]ěti narozené na území Vietnamu nebo mimo něj ale když se narodí rodičům, kteří jsou oba vietnamskými občany, mají vietnamskou národnost“*. Jelikož tedy není známo, že by otec žalobkyně při nabytí českého státního občanství prohlášením, které získal v roce 2015, předložil doklad prokazující pozbytí vietnamského státního občanství, lze usuzovat, že má stále obě státní příslušnosti. Jak bylo již uvedeno, samo toto zjištění však pro rozhodnutí ve věci nemá žádnou relevanci, proto je soud bere pouze za podpůrné konstatování.

[35] V dané věci soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou, a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[36] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy – tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřipustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. července 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu